Súd:	Krajský súd Trnava
Spisová značka:	11CoP/238/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2514204210
Dátum vydania rozhodnutia:	27. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI:	ECLI:SK:KSTT:2018:2514204210.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci navrhovateľky: Ing. A. U., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXXX/XXX, S., zastúpená splnomocnencom RS legal, s.r.o., M. Waltariho 7, Piešťany, IČO: 36 864 358, proti povinnému: B. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/X, Z., zastúpený Mgr. Julianou Sumkovou, advokátkou, Námestie Slobody 16, Nové Mesto nad Váhom, o určenie výživného na manželku, o odvolaniach účastníkov proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 8. marca 2017, č.k. 14C/93/2014-566, takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. v časti určenia výšky výživného p o t v r d z u j e a v časti určenia lehoty na plnenie m e n í tak, že povinný je povinný sumu 8.750 eur navrhovateľke zaplatiť v splátkach po 1.750 eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. V napadnutých výrokoch III. a IV. rozsudok p o t v r d z u j e.

II. Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním zastavil konanie v časti o zaplatenie výživného vo výške 800 eur mesačne od 1.10.2016 (výrok I.), povinnému určil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 8.750 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšnej časti návrh zamietol (výrok III.) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok IV.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že navrhovateľka sa návrhom podaným na súd prvej inštancie dňa 11.6.2014 pôvodne domáhala určenia výživného vo výške 800 eur mesačne od doručenia návrhu, vždy do 15 dňa v mesiaci vopred do jej rúk. Návrh odôvodnila tým, že s odporcom sú manželia. Z manželstva pochádza maloletý A. U., nar. XX.XX.XXXX. Krátko po jeho narodení odporca oznámil, že je zo vzťahu unavený a skončil spolužitie. O mesiac neskôr priznal známosť s inou ženou a 13.4.2014 sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti, v ktorej zostala bývať navrhovateľka s maloletým. Po odchode povinný uhrádzal platby spojené s užívaním bytu v celkovej výške 197,45 eur, uhrádzal faktúry za mobilný telefón navrhovateľky vo výške 28 eur, prispieval na nákup pohonných hmôt navrhovateľke a tiež uhrádzal platby na stavebné sporenie pre syna vo výške 66 eur mesačne. Navrhovateľka bola na materskej dovolenke a povinný je zamestnaný s priemerným mesačným príjmom 3.780 eur brutto, pričom netto zarába približne 2.700 eur. Povinný uviedol, že nárok navrhovateľky v zásade uznáva, avšak nie v ňou navrhovanej výške. Navrhovanú výšku považuje za neprimeranú. Je od 1.10.2011 zamestnaný v spoločnosti R. B. (K.) spol. s r.o., s priemerným mesačným príjmom brutto 3.780 eur, pričom jedenkrát ročne má nárok na prémie podľa pracovných výsledkov. Z toho dôvodu sa jeho čistý mesačný príjem zvýšil na čiastku 2.700 eur. Bez prémii predstavuje 2.400 eur. Výške príjmu zodpovedá i jeho zvýšené pracovné úsilie, nutnosť prehlbovania kvalifikácie, štúdium odbornej literatúry.

Po odchode zo spoločnej domácnosti sa podieľal na prakticky všetkých výdavkoch na maloletého ako aj zabezpečoval bývanie pre manželku a syna. Aby mohol byť v blízkosti syna, zabezpečil si nájom jednoizbového bytu a platil navyše mesačné nájomné 240 eur. Navrhovateľke ostalo osobné motorové vozidlo, ktorého vlastníkom bol povinný, ktoré navrhovateľka používala do augusta 2014. Navrhovateľka mala nasporenú sumu 60.000 eur na svojom účte. Spláca úver na byt 358 eur, stavebné sporenie 57 eur, stavebné sporenie pre maloletého 66 eur, životnú poistku kvôli úveru 60 eur, ďalšiu poistku kvôli úveru 60 eur, ďalšiu poistku 41,67 eur, doplnkové dôchodkové sporenie 20 eur, telefón 55 eur, cestovné do práce 60 eur, výživné pre maloletého 200 eur mesačne. Navrhovateľka mala možnosť bývať v kompletne zariadenom trojizbovom byte, mať k dispozícii motorové vozidlo, ako aj mala postarané o výdavky na maloletého. Od októbra 2014 platí navyše 200 eur na sporenie pre maloletého. Navrhovateľka doplnila, že trpí ochorením, ktoré jej spôsobuje bolesti drobných kĺbov rúk, nemôže vystrieť prsty, čo jej miestami občas znemožňuje na prechodnú dobu riadne sa starať o dieťa, preto sa odsťahovala k rodičom. Navrhovateľka zobrala čiastočne návrh späť, žiadala priznať výživné na manželku od podania návrhu dňa 11.6.2014 do 30.9.2016 a to z dôvodu, že od 1.10.2016 sa po ukončení materskej dovolenky zamestnala. Súd preto v súlade s § 29 ods. 1 CMP v tejto časti konanie zastavil. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že účastníci uzavreli dňa 15.9.2012 manželstvo, z ktorého pochádza maloletý A., nar. XX.XX.XXXX. Medzi nimi prebieha konanie o rozvod, rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp.zn. 5P/228/2014 zo dňa 7.10.2015 bol maloletý zverený do osobnej starostlivosti navrhovateľky a povinný bol zaviazaný prispievať na výživu maloletého sumou 450 eur mesačne, s tým, že čiastku 250 eur je povinný platiť do rúk matky a čiastku 200 eur platiť na osobitný účet maloletého zriadený matkou, s účinnosťou od 1.6.2014. Zároveň bol upravený styk povinného s maloletým. V čase podania návrhu navrhovateľka s maloletým bývala v byte vo vlastníctve povinného v S., z ktorého sa odsťahovala k svojim rodičom, kde aj naďalej spolu s maloletým býva. Od 1.9.2016 maloletý začal chodiť do škôlky. Navrhovateľka poberala od novembra 2013 materské dávky, po podaní návrhu dňa 11.6.2014 jej bola vyplatená posledná materská dávka vo výške 762,10 eur a to 13.6.2014. Po skončení materskej dovolenky nastúpila na rodičovskú dovolenku, kde poberala rodičovský príspevok 203,20 eur. Zároveň poberala prídavok na dieťa 23,52 eur mesačne. 7.1.2016 bola na účet navrhovateľky pripísaná suma 783,71 eur, ktorá predstavuje preplatenú dovolenku za rok 2014. Od 1.10.2016 navrhovateľka nastúpila do práce, je zamestnaná v spoločnosti B. K., s.r.o., mesačný príjem navrhovateľky je 2.075,38 eur brutto. Povinný bol do 1.10.2011 zamestnaný ako manažér kvality spoločnosti R. K. K. K., spol. s r.o., s mesačnou základnou mzdou 3.000 eur. Od 1.2.2013 pracoval na novom pracovnom zaradení ako Operations manager s dohodnutou mesačnou mzdou 3.780 eur. V súčasnosti je zamestnaný v spoločnosti D. K. K.-F., s.r.o., v C. H. C., kde pracuje od 1.5.2015 na pozícií manažér internej fabriky s hrubou mesačnou mzdou 4.000 eur. Z potvrdenia o príjme uvedenej spoločnosti súd zistil, že čistá priemerná mesačná mzda povinného za máj 2014 až apríl 2015 bola 2.875,60 eur, za obdobie od januára 2015 až decembra 2015 bola čistá priemerná mzda povinného u zamestnávateľa D. K. K.-F. s.r.o. 1.940,57 eur a za obdobie január 2016 až september 2016 2.674,47 eur. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, 2, § 77 ods. 1 veta prvá, druhá Zákona o rodine. Uviedol, že z uvedených ustanovení Zákona o rodine vyplýva, že výživné na manžela je závislé výlučne od existencie manželstva. Zásadným významom výživného je zabezpečiť toho z manželov, ktorý je sociálne odkázaný alebo tu existuje potreba dorovnať rozdielnu životnú úroveň medzi manželmi. V prejednávanom prípade bolo preto potrebné skúmať životnú úroveň účastníkov v období, počas ktorého si povinný podľa tvrdenia navrhovateľky neplnil vyživovaciu povinnosť napriek tomu, že plnenie vyživovacej povinnosti bolo nevyhnutné. V danom prípade rozhodným obdobím pre posudzovanie nároku navrhovateľky je obdobie od 11.6.2014 do 30.9.2016. Súd mal preukázané, že od podania návrhu jediným príjmom navrhovateľky v rozhodnom období bola materská dávka posledná vo výške 762,10 eur, rodičovský príspevok 203,20 eur mesačne + 23,52 eur mesačne prídavok na dieťa a preplatená dovolenka vo výške 783,71 eur. Navrhovateľka má zhoršený zdravotný stav pre diagnostikovaný Siogrenov syndróm ako chronické ochorenie a pridružené zdravotné ťažkosti, s ktorými má zvýšené výdavky na lieky. Je nepochybné, že vo vzťahu účastníkov konania bol povinný ten, ktorého výkon povolania zabezpečoval hlavný podiel príjmu rodiny v čase, keď navrhovateľka bola na materskej a následne na rodičovskej dovolenke, počas ktorej jej výrazne klesol príjem. Ukončením manželského spolužitia povinný tak spôsobil zásadnú zmenu doterajšieho života manželov. V danej veci súd nezistil žiadne okolnosti napĺňajúce znaky konania v rozpore s dobrými mravmi, pre ktoré by bolo možné nepriznať navrhovateľke právo na výživné. V rámci konania bolo jednoznačne vidno ako rozvrátené sú vzťahy účastníkov, boli uvádzané mnohé skutkové tvrdenia, o ktorých možno častokrát povedať, že boli len tvrdením proti tvrdeniu, nemali pre konanie o výživné pre manželku podstatný význam. Súd však nemohol nevidieť čo v konaní vyšlo najavo, na základe čoho možno záverom konštatoval, že finančná

situácia, resp. životná úroveň navrhovateľky nie je na tak nízkej úrovni, že by bolo potrebné ju dorovnávať až vo výške 800 eur k povinnému. Súd zároveň nevie, čím bola navrhovateľka motivovaná keď najskôr bola ochotná pristúpiť k dohode na výživné vo výške 600 eur, čo znamená, že zrejme vedela, že taká výška výživného by bola pre ňu postačujúca. V konaní nebol sporný nárok navrhovateľky na výživné ale sporná bola výška výživného. V priebehu konania povinný začal navrhovateľke dobrovoľne platiť výživné najskôr vo výške 250 eur mesačne, neskôr vo výške 450 eur mesačne. Rozdielnosť životnej úrovne účastníkov bola nepochybná. Kým navrhovateľka poberala rodičovský príspevok a prídavok na dieťa 226,72 eur bol priemerný čistý mesačný príjem povinného za jednotlivé obdobia od mája 2014 do apríla 2015 vo výške 2.876,37 eur, od januára do decembra 2015 1.940,57 eur a od januára do septembra 2016 2.674 eur. V bytovej otázke navrhovateľka neutrpela, nakoľko najprv zotrvala bývať v plne zariadenom byte povinného a neskôr sama odišla do rodinného domu k svojim rodičom. Povinný síce tvrdil, že mal v určitom časovom období navyše náklady na prenájom bytu pre seba, je však otázne, či je vhodné na tieto výdavky prihliadať, keďže to bol povinný, kto si túto situáciu privodil opustením spoločnej domácnosti. Navrhovateľka uviedla, že rodičom prispieva na bývanie 200 eur mesačne, o čom predložila prehlásenie rodičov s tým, že tieto peniaze platí v hotovosti. Povinný namietal, že reálnu platbu nákladov navrhovateľka nepreukázala, s čím sa súd stotožnil. Navrhovateľka spočiatku užívala motorové vozidlo povinného, následne začala používať motorové vozidlo zn. Nissan Qashqai svojich rodičov. Povinný disponuje vlastným motorovým vozidlom. Keďže navrhovateľka nemá motorové vozidlo vo vlastníctve, súd neprihliadal na výdavky ňou uvedené pod položkou poistky a údržba auta. Životná úroveň je závislá aj od odôvodnených potrieb a očakávaní jednotlivca, preto je potrebné prihliadnuť na osobitosti a ich individuálne opodstatnené nároky. Bolo potrebné preto prihliadnuť nielen na osobitú situáciu navrhovateľky ale aj na špecifiká výkonu povolania povinného. Je nepochybné, že jeho výkon je spojený s inými životnými a profesijnými nárokmi, ktoré sa nevyhnutne odzrkadľujú vo vyšších finančných výdavkoch, ktoré navrhovateľka namietala ako neprimerane vysoké. Súd tu poukázal na skutočnosť že fixné nevyhnutné pravidelné platby, ktoré povinný uviedol, aj následne preukázal výpismi z účtu, na predložení ktorých trvala sama navrhovateľka. Pokiaľ ide o jeho zvýšené iné povinné výdavky aj podľa ustálenej judikatúry platí, že u obchodníkov, manažérov či vedúcich riadiacich zamestnancov je nutné vziať do úvahy čiastky potrebné na reprezentáciu ako aj následné výdavky na relaxáciu pre vysoké pracovné nasadenie, zatiaľ čo pri iných profesiách takéto náklady nevznikajú. Nemožno dávať do jednej roviny zásadne rovnakú úroveň a rovnaké množstvo peňazí, ktoré môžu manželia spotrebovať. Preto súd nehľadal zachovanie matematickej rovnosti medzi príjmami a výdavkami účastníkov ani v spôsobe a úrovni realizácie základných životných potrieb. Súd aplikoval ustanovenie § 75 ods. 1 Zákona o rodine a pri určení výživného prihliadal na odôvodnené potreby oprávneného ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Zistené rozdiely boli takej intenzity, že zakladali neprípustný rozdiel v životnej úrovni, ktorý bolo potrebné kompenzovať určením výživného. Navrhovateľkou navrhovaná suma 800 eur mesačne vysoko prevyšovala potrebu dorovnania jej životnej úrovne, keď jej zdravotný stav, miera výkonu osobnej starostlivosti o dieťa a výška jej odôvodnených mesačných výdavkov neodôvodňovali priznanie takého výživného. Po vykonanom dokazovaní súd považoval za primerané výživné na dorovnanie životnej úrovne navrhovateľky a povinného v sume 600 eur mesačne. Rozhodným obdobím je obdobie od 11.6.2014 do 30.9.2016 t.j. 27 mesiacov a 20 dní, pri priznaní výživného vo výške 600 eur, by mal povinný zaplatiť navrhovateľke sumu 16.600 eur. V konaní bolo nesporné, že povinný dobrovoľne navrhovateľke uhradil celkovo 7.850 eur, preto súd znížil výslednú sumu nezaplateného výživného o zaplatenú sumu a celkovo tak nezaplatené výživné za rozhodné obdobie predstavuje sumu 8.750 eur (16.600 eur - 7.850 eur). Vo zvyšnej časti súd návrh ako nedôvodný zamietol. V súlade s ustanovením § 232 ods. 2 CSP súd určil povinnému lehotu na plnenie dlhšiu a to 30 dní. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 52 CMP, keď v konaní nevzhliadol také mimoriadne okolnosti prejednávanej veci, ktoré by odôvodňovali záver, že by bolo spravodlivé priznať navrhovateľke náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výrokom II., III., IV. podali v zákonom určenej lehote odvolania obaja účastníci. Navrhovateľka vo svojom odvolaní uviedla, že súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, no podľa jej názoru jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa § 75 Zákona o rodine, ktorý upravuje výživné medzi manželmi, súd na návrh niektorého z manželov určí rozsah vyživovacej povinnosti tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká, pričom prihliadne na starostlivosť o domácnosť pri určení rozsahu výživného. Bolo preukázané, že povinný počas celého rozhodného obdobia dosahoval čistý mesačný zárobok v priemere okolo 2.800 eur, keď zo svojho čistého príjmu uhradí výživné na syna 450 eur, uhradí výživné vo výške ktorej sa domáha teda 800 eur, zostane pre jeho potrebu suma viac ako 1.450 eur, čo je o

450 eur viac, ako bude jej čistý príjem pozostávajúci z jeho výživného vo výške 800 eur a rodičovského príspevku 203,20 eur. Suma 450 eur je vysoká suma, z ktorej bez akýchkoľvek problémov môže povinný uhradiť svoje zvýšené náklady súvisiace s výkonom jeho manažérskej funkcie. Za neprijateľný považuje záver súdu, že nepreukázala reálnu platbu nákladov na bývanie, pretože predložila len prehlásenie rodičov. Nebolo spochybnené, že žije v rodinnom dome svojich rodičov. Príspevok na bývanie im platí v hotovosti, lebo si to tak želali. Nevie, akým iným spôsobom by túto skutočnosť okrem prehlásenia rodičov mala preukázať. Má ďalších súrodencov, ak by bývala u rodičov zadarmo, zvýhodňovali by tak ju na úkor jej súrodencov. Bola ochotná súhlasiť s výživným vo výške 600 eur mesačne, pretože chcela ukončiť tento dlhotrvajúci a finančne náročný spor. Preto podmieňovala uzavretie dohody tým, že povinný uhradí aspoň polovicu odmeny za právne služby jej právnej zástupkyne, ktoré trovy predstavujú značnú sumu. Domnieva sa, že jej požiadavka bola legitímna a spravodlivá, pretože je nesporné, že povinný dobrovoľne na jej výživu neprispieval, hoci ho o to žiadala. Dobrovoľne sa rozhodol začať jej prispievať na výživu až v októbri 2014, teda 4 mesiace po podaní návrhu. Aj to len vo výške 250 eur mesačne. Návrh tak podávala dôvodne, keďže z príjmu ktorý mala 203 eur, jednoducho nemohla uhradiť ani svoje najzákladnejšie potreby. V tomto konaní bolo preukázaných niekoľko dôvodov, pre ktoré by bolo spravodlivé, aby jej súd priznal právo na náhradu trov konania. Návrh podávala z dôvodu, že povinný jej dobrovoľne neprispieval. Do situácie, kedy bola nútená požadovať výživné od povinného sa dostala zavinením povinného. S povinným sa dohodli na založení rodiny a keď otehotnela, tak nadviazal intímnu známosť s inou ženou a ju s dieťaťom opustil. Napriek tomu, že jej súd vyhovel v rozsahu 3/4 jej nároku, čo možno považovať za úspech vo veci najmä vzhľadom na to, že výsledok sporu závisel od úvahy súdu. Navrhla preto, aby súd určil povinnému povinnosť zaplatiť jej sumu 14.256,66 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Povinný v odvolaní uviedol, že predmetný rozsudok považuje za správny vo výroku II., odvolanie podáva z dôvodu, že súd nesprávne zistil skutkový stav a čiastočne vec nesprávne právne posúdil. V napadnutom výroku stanovil súd výživné vo výške 600 eur mesačne, pričom zmeškané výživné určil vo výške 8.750 eur. Súd nesprávne sa vysporiadal s dátumom vzniku nároku navrhovateľky na výživné ako aj so zánikom tejto povinnosti, na ktoré v priebehu konania poukazovali. Navrhovateľka podala návrh dňa 11.6.2014 v čase, kedy jej čistý príjem za tento mesiac predstavoval 762,10 eur. Bývala v kompletne zariadenom trojizbovom byte, ktorý v plnej výške hradil povinný. Mala k dispozícii osobné motorové vozidlo, jej životná úroveň nebola o nič nižšia ako v predchádzajúcom období a predtým ako opustil povinný spoločnú domácnosť. Nárok na výživné vznikol tak navrhovateľke až 1.7.2014. Maloletý nastúpil do škôlky dňa 1.9.2016. Navrhovateľka mala možnosť od tohto obdobia nastúpiť do zamestnania a dosahovať tak príjem a zabezpečiť si lepšiu životnú úroveň. Preto aj nárok na výživné na manželku je potrebné posudzovať iba do obdobia 31.8.2016. Tiež namietajú výšku výživného 600 eur mesačne, v príjem navrhovateľky súd nezahrnul ďalší jej príjem za mesiac január vo výške 783,71 eur za obdobie roku 2016 tak bol príjem navrhovateľky bez výživného do 30.9.2016 v priemere vo výške 290,27 eur. Povinný považuje za postačujúcu a odôvodnenú výšku výživného na manželku v sume 450 eur. Z pravidelného príjmu vo výške 2.700 eur boli fixné mesačné náklady povinného spolu v sume 2.289,50 eur, v čom je zahrnuté stravné, náklady na bývanie, sporenie, poistenie, výživné tak na syna ako aj na manželku vo výške 450 eur. Po odpočítaní z príjmu zostáva povinnému čiastka 410 eur, z ktorej si musel zabezpečiť stravu a ďalšie náklady napr. na domácnosť a kúpenie nového nábytku, náklady na motorové vozidlo. Aj po úhrade výživného manželke vo výške 450 eur by ostávala povinnému suma 410,50 eur, čo je oveľa menej ako je finančná čiastka akú mala k dispozícií navrhovateľka (653 až 740 eur). Žiadal odpočítať 25 eur mesačne zo zmeškaného výživného, nakoľko táto suma predstavuje platby za mobilný telefón, ktorý platil navrhovateľke počas celého obdobia. Navrhovateľka mu neumožňuje styk s maloletým, v dôsledku čoho bol nútený podať návrh na výkon rozhodnutia. Toto správanie navrhovateľky možno kvalifikovať ako v rozpore s dobrými mravmi. V súčasnosti sú manželia v rozvodovom konaní, od marca 2014 spolu nežili, ich vzťahy boli rozvrátené, nekomunikovali. Manželstvo neplnilo svoj účel. Navrhovateľka nerobila nič na obnovenie manželstva ani na zlepšenie vzťahov. Bránila mu v styku so synom. Takéto správanie je jednoznačne nezlučiteľné so správaním navrhovateľky ako manželky a matky a je potrebné ho vyhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Navrhovateľka opakovane menila svoje vyjadrenia, vedome a účelovo zatajovala podstatné skutočnosti na stanovenie výživného. Pri výpočte výživného je súd povinný prihliadať aj na správanie navrhovateľky ako manželky a matky a vo vzťahu k tomuto správaniu aj posudzovať primeranosť výšky výživného. Výživné vo výške 450 eur považuje za dostatočné. Zásada rovnakej životnej úrovne neznamená mechanickú rovnosť medzi príjmami manželov, aby obaja mali k dispozícii mesačne rovnaký prísun finančných prostriedkov. Jeho možnosti plnenia vyživovacej povinnosti sa odvodzujú nielen od jeho príjmov ale tiež od odôvodnených

výdavkov. Navrhol zameškané výživné povoliť mu splatiť v minimálne troch pravidelných mesačných splátkach. Nemá toľko finančných prostriedkov, aby mohol navrhovateľke stanovené zameškané výživné uhradiť jednorazovo.

4. Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu udáva, že jej nárok na výživné od povinného vznikol v okamihu, keď si prestal dobrovoľne svoju vyživovaciu povinnosť voči nej plniť a to bolo v apríli 2013, keď sa odsťahoval za inou ženou zo spoločnej domácnosti. Pokiaľ návrh podala dňa 11.6.2014 a v tomto mesiaci obdržala ešte poslednú materskú dávku vo výške 762,10 eur, tak táto dávka predstavovala aj tak len polovicu jej čistého príjmu dosahovaného pred nástupom na materskú dovolenku vo výške 1.500 eur a povinný v súvislosti s tehotenstvom a pôrodom dieťaťa, ktoré chceli a naplánovali si, neprišiel o žiadnu časť svojho príjmu ani o svoj kariérny rast. Materské dávky boli vyplácané mesačne pozadu a dávka vyplatená v júni bola za mesiac máj 2014. Do práce nastúpila až 1.10.2016 avšak s maloletým mohla byť na rodičovskej dovolenke až do 19.12.2016, kedy dovŕšil tri roky. V mesiaci september 2016 maloletý chodil do škôlky len na pár hodín, aby si zvykol, v mesiaci január 2016 dostala od zamestnávateľa náhradu za nečerpanú dovolenku. Nebol to žiaden jej ďalší príjem a neuviedla túto sumu len z dôvodu, že na ňu celkom zabudla. Veľká časť z fixných nákladov uvádzaných povinným nie sú vôbec nevyhnutné náklady a zjavne sú neprimerane nadhodnotené. Medzi nevyhnutné náklady nepatrí stavebné sporenie povinného a stavebné sporenie pre syna A., navyše tieto peniaze má povinný kedykoľvek k dispozícií, pretože toto sporenie môže kedykoľvek zrušiť. Náklady na zálohové platby a služby spojené s užívaním bytu, ktorý povinný vlastní, vrátane príspevku do fondu opráv a náklady na energie, sú zbytočné náklady, ktoré by povinný nemusel mať, keby byt, ktorý vlastní, prenajímal, pretože v tomto byte vôbec nebýva, žije so svojou partnerkou v jej byte v H. Z. H. N.. Takže je zavádzajúci argument zo strany povinného ako jej zabezpečoval životnú úroveň hradením platieb za byt, keď v byte už nebýva stále tieto platby za byt uhrádza napriek tomu, že v byte nebýva ani povinný. V súčasnosti sú to jednoducho vyhodené peniaze. Za nepatričnú a amorálnu považuje snahu povinného vykresliť ju ako človeka konajúceho v rozpore s dobrými mravmi, za vrchol arogancie považuje tvrdenie, že neurobila nič na obnovu manželstva. Povinný krátko po pôrode syna jej jednoducho oznámil, že ju nemá rád a nie je schopný s ňou intímne žiť a následne zo spoločnej domácnosti odišiel. S takouto traumatizujúcou životnou situáciou sa ľudia všeobecne vyrovnávajú veľmi ťažko, navyše ona zostala sama s novonarodeným synom, bez primeraného finančného zabezpečenia a so zdravotnými problémami. Napriek tomu sa opakovane pokúšala primäť povinného k tomu, aby sa k nim vrátil a aby sa pokúsili manželstvo a rodinu zachrániť. Vzhľadom na uvedené by si mal povinný pripomenúť za akých okolností sa stala finančne odkázanou na jeho príjme a za akých okolností bola nútená obrátiť sa s touto odkázanosťou na súd. Pretože povinný nebol ochotný dohodnúť sa s ňou mimosúdne a prvé výživné vo výške 250 eur poslal až 5 mesiacov po podaní návrhu na súd.

5. Povinný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že zotrváva na tom, že navrhovateľka v čase podania návrhu nemala dôvod na podanie tohto návrhu. Navrhovateľka nasporila do rozpadu manželstva sumu 60.000 eur. Maloletý A. nastúpil do škôlky 1.9.2016, takže mala možnosť od tohto obdobia nastúpiť do zamestnania. Považuje sumu 450 eur za odôvodnenú výšku výživného na manželku. Pokiaľ sa týka stavebného sporenia, jedná sa o opakovane reálne vynaložený náklad počas doby, kedy sa počíta životná úroveň každého z manželov. Finančné prostriedky na sporiacom účte nevybral, ani inak nepoužil. Trvá na tom, že správanie navrhovateľky v rozhodujúcom období bolo v značnom rozpore s dobrými mravmi. Navrhovateľka v čase podania návrhu na výživné na manželku sama z vlastnej vôle odišla k svojim rodičom a bránila mu v stretávaní so synom. Nárok na výživné na manželku v konaní nikdy nenamietal. Rozporoval len jeho výšku. Mimosúdna dohoda s navrhovateľkou zlyhala práve na trovách konania. Ničím nepodložila, že dobrovoľne odmietol platiť výživné. Navrhovateľka odišla z bytu, odmietla jeho auto ako aj všetky dobrovoľné plnenia. Nepokúsila sa o dohodu, rozhodla sa vec riešiť súdnou cestou.

6. Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k vyjadreniu povinného uviedla, že návrh na výživné podala v čase, keď už mala vedomosť, že povinný jej odmieta dobrovoľne prispievať na jej výživu a že od nasledujúceho mesiaca bude musieť žiť zo sumy 203 eur mesačne. V tejto situácii iné východisko ako podať na súd návrh na určenie výživného na manželku nemala. Keby bol povinný chcel, mohol dobrovoľne prispievať na jej výživu podľa svojho uváženia, prinajmenšom od júla 2014, keďže vedel, že v tomto mesiaci už dostane len rodičovský príspevok 203 eur. Nespravil tak, neposlal jej ani euro, prvé výživné 250 eur poslal až 5 mesiacov po podaní návrhu. Byt v S. opustila dobrovoľne z vážnych dôvodov, potrebovala fyzickú aj psychickú pomoc, čo opakovane uvádzala.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 156 Civilný mimosporový poriadok zákon č. 161/2015 Z.z.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom odvolania (§ 65 CMP) a dospel k záveru, že odvolania účastníkov sú v časti určenia výšky výživného a náhrady trov konania nedôvodné, a v časti lehoty na plnenie dôvodné.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 14C/93/2014 je určenie výživného na manželku v sume 800 eur mesačne za obdobie od 11.6.2014 do 30.9.2016.

9. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd určil povinnému povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 8.750 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti návrh zamietol a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

10. Podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine, manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť, ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

11. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a končí sa smrťou niektorého z manželov. Zaniká tiež právoplatnosťou súdneho rozhodnutia o rozvode manželstva, resp. neplatnosti manželstva. Požiadavka, aby životná úroveň manželov bola v zásade rovnaká, je odôvodnená ich rovnakým postavením v rodine a vyplýva aj z ich rovnakých práv a povinností v manželstve. Zásada rovnakej životnej úrovne však neznamená mechanickú rovnosť medzi manželmi vyvodzovanú iba z ich zárobkov. Pre rozhodnutie súdu o výživnom medzi manželmi nestačí zistiť len osobné, rodinné a majetkové pomery manželov vrátane ich príjmu, ale treba zistiť aj konkrétnu mieru potrieb danú povahou práce, spôsobom života, zdravotným stavom každého z manželov, prípadne inými závažnými okolnosťami. Súd prihliadne aj na starostlivosť o domácnosť a aj na starostlivosť o maloleté deti. Až po zistení všetkých uvedených skutočností môže dospieť k záveru o zásade rovnakej životnej úrovne obidvoch manželov.

12. Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd vykonal rozsiahle dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie návrhom uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie návrhom uplatneného nároku, teda určenia výživného na manželku, pričom sa vysporiadal s podstatnými argumentami účastníkov konania a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku v časti určenia výšky výživného. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom, ktorí rovnaké skutočnosti ako uvádzajú v odvolaní, namietali už v konaní na súde prvej inštancie.

13. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil všetky podmienky pre určenie výživného na manželku, ktoré aj dostatočne odôvodnil. Správne určil výšku výživného na navrhovateľku ako manželku, správne súd prvej inštancie určil počiatok tejto vyživovacej povinnosti, správne skonštatoval, že určenie platenia výživného na manželku nie je v rozpore s dobrými mravmi, správne určil aj výšku výživného, pričom vychádzal z príjmu povinného, ktorého výšku ustálil správne a aj dostatočne odôvodnil. Správne skonštatoval, že životná úroveň manželov po odchode manžela zo spoločnej domácnosti nebola na rovnakej úrovni, keď manželka bola na materskej dovolenke a jej príjem bol podstatne nižší ako príjem povinného. Správne súd prvej inštancie určil aj koniec povinnosti povinného platiť výživné a to od dátumu, kedy sa navrhovateľka zamestnala a jej príjem sa zvýšil.

14. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie nerozhodol vecne správne, keď určil povinnému povinnosť zaplatiť uvedenú sumu predstavujúcu nedoplatok na výživnom za rozhodné obdobie vo výške

8.750 eur do 30 dní. Odvolací súd mal za to, že vzhľadom na zistenú výšku mesačného príjmu povinného a výšku pohľadávky je dôvodná požiadavka povinného na možnosť uhradiť uvedené výživné v splátkach, keď v odvolaní požadoval minimálne tri splátky. Odvolací súd mal za to, že je primerané povoliť mu uhradiť uvedenú sumu v mesačných splátkach po 1.750 eur a to vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia (§ 232 ods.4 CSP).

15. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti určenia povinnému povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 8.750 eur a v časti zamietnutia návrhu vo zvyšnej časti podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V súlade s ustanovením § 388 CSP odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti určenia lehoty na plnenie priznaného nároku, keď určil povinnému zaplatiť uvedenú priznanú sumu 8.750 eur v piatich splátkach po 1.750 eur tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. V súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania považoval odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preto ho potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP za použitia ustanovenia § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keď odvolací súd nevidel dôvod na aplikáciu ustanovenia § 55 CMP.

17. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).